MASOPUST, O.P.S.
VÝROČNÍ ZPRÁVA ZA ROK 2017

V lednu 2017 jsme se po půlročním působení ve Studiu hrdinů přesunuli do Divadla Komedie. Strávili jsme zde bohatý tvůrčí čas, během kterého jsme uvedli mimo jiné tři nové premiéry (Nevěstu, Deník zloděje a Hlad).
Uplynulý rok 2017 zároveň zahrnoval pravidelné reprízování inscenací ***Nic ze mě*, *Lidový kousek*** (který jsme po úspěšném uvedení na festivalu 4 + 4 dny v pohybu přenesli do prostoru A Studia Rubín), ***Sedm samurajů***, ***O hezkých věcech, které zažíváme*** a ***Orlando***. Při příležitosti festivalů divadelní společnost Masopust navštívila i další města. Zúčastnili jsme se **festivalu současného divadla WTF?! v Liberci,** mezinárodního festivalu progresivního divadla - **Divadelní svět Brno** i **mezinárodního festivalu DIVADLO Plzeň** a dále přijali pozvání do jihlavského DIODU, Klicperova Divadla v Hradci Králové, brněnského HaDivadla ad.**, festivalu 4+4 dny v pohybu**.
V listopadu se v prostoru Venuše ve Švehlovce uskutečnilo inscenované čtení pro příležitost **konference Revolver Revue na téma F. X. Šalda**. Při této příležitosti vytvořilo divadlo Masopust koláž z textů a dopisů tohoto zásadního literárního a divadelního kritika, v režii a provedení Ivany Uhlířové a herce Kajetána Písařovice. S herečkou a režisérkou Ivanou Uhlířovou jsme tak navázali na společnou tvorbu na pomezí voicebandu, živého obrazu a performance.
„Jest otázka, kterou se dá vystihnouti, vede-li se srdnatě a neúchylně jako meč k srdci uměleckého díla… význam a dosah každého díla v říši života a hodnoty… Jest to otázka po odvaze díla, které mám před sebou. Kam až jde jeho odvaha a jaká jest to odvaha? Z jaké psychické látky jest jeho odvaha? Odkud přichází a kam míří?“ F.X.Šalda
Speciální reprízu scénického čtení jsme pak uvedli ještě jednou ve spolupráci s Filozofickou fakultou Univerzity Karlovy při příležitosti zahájení výstavy Laureáti Ceny F. X. .Šaldy.
Stejně tak si vážíme spolupráce se Skandinávským domem, který zařadil Hlad v režii Jana Friče do projektu SEVERKÉHO DIVADELNÍHO VEČERA - před představením se uskutečnil lektorský úvod, na který po představení navázala debata s inscenátory moderovaná nordistkou Karolínou Stehlíkovou.

Premiéry roku 2017

1) J. Genet / B. Bridel / M. König /M. Dohnal: Deník zloděje

režie: Jan Nebeský
dramaturgie: Tereza Marečková
hudba: Martin Dohnal
scéna a kostýmy: Petra Vlachynská
premiéra: 12. května 2017 v Divadle Komedie
obsazení: Miloslav König a Martin Dohnal

Inscenace roku 2017 Divadelních novin

Ceny Divadelních novin - **Herecký výkon sezony bez ohledu na žánry: Miloslav König za inscenaci Deník zloděje**

Ceny divadelní kritiky 2017 – kategorie: **Nejlepší inscenace, Mužský herecký výkon roku – Miloslav König, Hudba roku – Martin Dohnal**

Cena Grenouille pro nejlepší českou inscenaci frankofonní předlohy

Jean Genet se kočkuje s Bedřichem Bridelem, současná imaginace z okraje společnosti s imaginací barokní. Zvláštní a odvážné propojení deníků „prokletého“ dramatika, spisovatele a recidivisty Jeana Geneta, v nichž popisuje svou jedinečně sebedestruktivní filozofii zločinu a krásy, s významnou českou básnickou skladbou z doby baroka autora Bedřich Bridela *Co Bůh? Člověk?*, nabízí provokující směs a

nečekané vazby. Narcistní a bezohledně infantilní deník plný rozkoše, strachu a vzdoru proti jakékoli autoritě, se překvapivě ladně vine k prudkému a horkokrevnému vyznání a zanícení Bridela, který leží u nohou svého Boha, jako Genet leží pod nohami toho kterého milence. V obou textech kypí příbuzná touha a volání, podobná horečka těla, které chce patřit. Splynout. Nalézt Ráj. Extrémní pnutí mezi tělem a duší, jejich svár v baroku mnohokrát popsaný, se naplňuje v činech a vztazích, žitých Genetem. Prožívání vlastní nízkosti, jako vědomě přijaté pozice, se přibližuje sladkému ponížení Bridela, který rýmuje jako děcko, v pravidelném rytmu a bez okras.

"Klobouk dolů před muzikálností Miloslava Königa, který zpěv zvládá tak dokonale, že text i hudbu spojuje v jeden organický celek, bez klišé a úskočných berliček. (...) Jeho projev je zanícený, postupně až vášnivý, bez vnější teatrálnosti a pitvoření. König neusiluje o získání diváka lacinými postupy. Je umírněný, upřímný a autentický." (Marie Třešňáková, ČT24)

"Tak by malo vyzerať súčasné divadlo. Spojenie disponovaných tvorcov, ktorí zrodia a vykrešú dielo, ktoré napriek možnej úzkej škále svojich divákov, nesie v sebe pečať absolútna. (...) Veľkolepé oratórium jedného herca, ktorý sa mení tak, ako svetlo behom dňa dekoruje barokovú sochu. (...) Nebeský je famózny režisér, ktorý nemá konkurenciu v svojej poetike. (...) Len Nebeský dokáže na scéne spojiť rituál s pop kultúrou a konzumnými artefaktmi. (...) Dohnal pri klavíri je ako Glenn Gould hrajúci goldbergovské variácie. Pocta kontrapunktu, geniálna kompozícia.“ (Pavol Juráš, www.pavoljuras.com)

Miloslav König se v ní (inscenaci) vyjadřuje zpěvem a ironicky nehorázným herectvím tak, až se člověku točí hlava a má pocit, že by se měl přijít podívat znovu, aby se přesvědčil, jestli se mu to celé nezdálo.
Barbora Etlíková, anketa k Cenám Divadelních novin, 8. 1. 2018

Spojení stylově i sémanticky odlišných textů Geneta a Bridela nepůsobí vůbec jako schválnost nebo provokace. Naopak, je strhujícím obrazem rozmanitých podob lidské osobnosti a jejího vnitřního života. A hlavně, už dlouho jsem nezažila, aby se ze scény do hlediště přenášelo tolik energie a nadšení.
Marina Feltlová, anketa k Cenám Divadelních novin, 8. 1. 2018

Představení, které samozřejmě a drze sahá po nedosažitelných duchovních výškách a spouští se až na samo dno tělesnosti – jako by lidství ani nemělo hranice. Nikdy jsem neviděla s tak totálním nasazením, virtuozitou, humorem a lehkostí provozovat na jevišti něco tak divného a tak dokonale múzického.
Marie Reslová, anketa k Cenám Divadelních novin, 8. 1. 2018

"Königových pěveckých schopností využívají režiséři již dávno, ale tady se mi jeví jeho pěvecký výkon Königovým dosavadním vrcholem: zvládá tu obrovský rozsah poloh, od rapu po téměř kontratenor. (...) Takhle si představuju laureáta na herecký výkon roku – třeba právě v Cenách DN. (...) Výtečné. Umělost nádherně obcuje s naturálností, minulost se současností, divadlo se tady projevuje ve své nezastupitelnosti." (Josef Chuchma, Divadelní noviny)

2) Martin Františák: Nevěsta

režie: Jan Holec
dramaturgie: Tereza Marečková
scéna: Ján Tereba
kostýma: Paulína Bočková
premiéra: 30. dubna 2017 v Divadle Komedie
obsazení: Natália Drabiščáková, Ivana Uhlířová, Diana Toniková, Jiří Štrébl, Radovan Klučka, Richard Fiala, Lukáš Příkazký

Martin Františák patří k nejvýznamnějším současným dramatickým autorům. V jeho rukopisu se propojuje silný dramatický talent s básnickou obrazivostí, podobně jako tomu bylo u Josefa Topola. Zároveň míří k palčivým tématům současnosti. Ve hře *Nevěsta* se pohybuje na hranici skutečnosti a snu. Nechává minulost dvou žen - matky s dcerou, přivandrovalkyň do valašské vesnice - prostupovat do současnosti, kdy Starosta spolu s ostatními muži vyklízí jejich dům, aby zde zřídili myslivnu. Tření a pnutí těchto dvou světů provokuje a obnažuje skutečné vztahy, jaké mezi „nevěstami“ a zdejšími muži panovaly. Zvláštní směs vzájemného zneužívání a ponížení, výměnný obchod nutný k přežití, ztráta jakékoli důstojnosti a cti. Nic z toho nezmizelo. Staré zahnívající skutečnosti umí infikovat současnost nebezpečným způsobem. Celé drama, inspirované deníky nalezenými Martinem Františákem na staré půdě, je psáno ve valašském nářečí, které propůjčuje replikám šťavnatý rytmus. Přes psychologickou hloubku si text zachovává pružnost a ráz grotesky s nedomrlými myslivci a bělením rozpadajícího se domku nevěst na bílo - prosvítání starších vrstev ovšem nic nezabrání. Deníky zachycují složitou životní situaci a nejednoznačná východiska s divokou imaginací, jako by se jejich pisatelka pohybovala na rozhraní života a smrti,

snu a skutečnosti. Františákovým dramatickým vkladem je především zobrazení obecného pokrytectví, stále znovu potvrzovaného, a předávaného z generace na generaci.
V inscenaci, režírované mladým absolventem DAMU Janem Holcem, bychom rádi navázali na dramaturgickou linii našeho divadla, vinoucí se od Konce masopustu Josefa Topola, přes hru Lenky Lagronové Čupakabra, ale i další texty, zachycující společenství vesnice, jako obrazu světa.

3) Knut Hamsun/ Vojtěch Bárta: Hlad

režie: Jan Frič a kolektiv
dramaturgie: Tereza Marečková
scéna a kostýmy: Pavla Kamanová
hudba: Jakub Kudláč
premiéra: 28. září 2017 v Divadle Komedie
obsazení: Tereza Dočkalová, Matěj Nechvátal, Jiří Panzner, Radovan Klučka a Lukáš Příkazký, Richard Fiala a další.

Autorský rukopis režiséra Jana Friče, s nímž naše divadelní společnost realizovala několik úspěšných inscenací, se vyznačuje balancováním na hranici naprosté parodie a hlubokého soucitu. Této linie bychom se chtěli držet a rozvíjet její potenciál v dalším společném kusu, opřeném tentokrát zejména o texty norského držitele Nobelovy ceny za literaturu Knuta Hamsuna *Hlad* a *Mystérie*. *Hlad* je proslulý román, zachycující bloudění mladého muže, spisovatele po Kristiánii, při němž se stále víc propadá do blouznění způsobeného hladem a nemožností získat čestným způsobem skývu chleba do úst. Tento hluboký a autentický hlad v sobě ovšem obsahuje i hlady další. Hlad po ženě, hlad po uznání, hlad po vyjádření se, hlad po Bohu, hlad jako zdroj inspirace a tance. Hlad jako hrůza a realita mnoha lidí na této planetě. Neukojitelný hlad jako hnací pohon současného konzumu a obžerství. Hlad jako stav světa. Hlad po kráse…
Rádi bychom v této inscenaci navázali na úspěšné inscenace, které s naším divadlem vytvořil Jan Frič, a to zejména „O hezkých věcech, které zažíváme“, v nichž spojil vlastní režijní imaginaci s autorským vkladem herců.

Coca-Cola

Reprízování dříve uvedených inscenací

Arne Lygre: Nic ze mě
režie: Viktorie Čermáková
dramaturgie: Tereza Marečková, kostýmy: Zuzana Krejzková Bambušková
hudba: Jakub Kudláč
obsazení: Bohdana Pavlíková, Zdena Hadrbolcová, Miloslav König, Luboš Veselý

Komorní drama pro čtyři herce *Nic ze mě* mapuje cestu páru – ženy a mladšího muže – od ráje prvotního setkání přes realitu jejich soužití, do něhož se nemilosrdně prolamuje minulost, až po vyústění celého dramatu na otevřeném moři, plujíc vstříc věčnosti. Současný text norského autora Arne Lygreho nese rysy skandinávské tvorby posledních let – chladný až surový odstup spojený s hořlavými tématy mezilidských vztahů. Střídmý a přesný styl, díky kterému se sám jazyk, jímž postavy promlouvají, stává nástrojem hledání a zkoumání vlastní identity. Chirurgicky analytická přesnost ve stavbě textu se ale nevylučuje s hypnotickou lyrikou, vnášenou akcentem na přítomný a žitý okamžik, vzápětí smytý časem, jako zběžně setřená stopa dechu na zrcadle. Tímto tvrdohlavým upozorňováním na dočasnost paradoxně vyniká hluboký spodní proud, jež postavy neúprosně unáší příběhem do situací, které unesou pojmenování tragické. *Nic ze mě* v Eliadově knihovně jako plavba lidských bytostí, stále doufajících v milostné vykoupení, řečištěm existenciální úzkosti.

Lidový kousek
tvůrci: Ivana Uhlířová, Michal Kern, Miloslav König
dramaturgie: Tereza Marečková
scéna a kostýmy: Tereza Beranová

Otevřená partitura pro tři. Volksstück. Secvičená věc. Voiceband. Není to představení, není to koncert, není to televarieté. Jde o to, aby bylo jasno: NEMRKAT/ NEMRAČIT/ NESMRKAT/ NESVAČIT/ NEKAŠLAT/ NEKROUTIT/ NEKRČIT/ NERMOUTIT. A spokojenost, spokojenost lidem dát, zbytečně lidi nelekat. Folklór vnitřní korupce. Autorský voiceband tří herců ve spolupráci s divadelní společností Masopust, jejímž dlouhodobým zaměřením jsou náročné a mnohdy básnické texty, jejichž sdělení leží ve slově. Masopust pokračuje v pěstování silného jevištního jazyka jako možnosti sdílení podstatných témat.

Hlasování o inscenaci roku 2016 - Barbora Etlíková: Lidový kousek, Masopust, premiéra 3. října 2016. Režie: Ivana Uhlířová, Michal Kern, Miloslav König. Nebyla to jasná volba. Na rozdíl od jiných inscenací, které jsem zvažovala, mi ale tato přinesla cosi, co mi v současném divadle chybí. Jedná se o energií nabité divadlo charismatických herců a precizně vystavěnou inscenaci. Hravou, ale ne samoúčelnou, zábavnou, ale ne podbízivou, angažovanou, ale ne návodnou. Skutečný „folklor vnitřní korupce“.
(viz http://www.divadelni-noviny.cz/inscenace-roku-7)

O hezkých věcech, které zažíváme
režie: Jan Frič
dramaturgie: Tereza Marečková , scéna a kostýmy: Pavla Kamanová
hudba: Jakub Kudláč
hrají: Tomáš Dianiška, Richard Fiala, Radovan Klučka, Jiří Panzner a Lukáš Příkazký
premiéra: 8. března 2015 v Eliadově knihovně Divadla Na zábradlí

"Dobrotou člověk nikdy ničeho nepokazí, kdežto sebemenší zrnko smutku, puštěné v čistou studánku srdce, všecku vodu zasmuší - a nač?" Padesát stínů dobra. Sociálně angažované pásmo *O hezkých věcech, které zažíváme* navazuje na ohledávání hranic divadla, které Jan Frič započal v inscenaci *Andělé mezi námi*. Divadlo je pro herce společnosti Masopust především místo setkávání. Setkávání a sdílení... Bez masek a šmínků, jen tak prostě být s těmi, které máme rádi. Při vší citové vyprahlosti a odcizení dnešního světa je tu ještě ostrůvek blízkosti a něhy, kde můžeme beze strachu odložit své starosti a ponořit se do nejvyšší dobroty, kterou je vzájemnost a dobré slovo, šeptané od srdce. Dopřejme si tolik odstínů dobra, kolik jen uneseme! V intimním pokojíku Eliadovy knihovny je k tomu ta nejlepší příležitost.

Virginia Woolfová: Orlando
adaptace: Tereza Marečková, Anna Petrželková
režie: Anna Petrželková , dramaturgie: Tereza Marečková , scéna a kostýmy: Hana Knotková , hudba: Jakub Kudláč
hrají: Anežka Kubátová, Miloslav König, Tomáš Dianiška, Martina Krátká a Ivana Šolcová
premiéra: 15. června 2014 v Eliadově knihovně Divadla Na zábradlí

Scénické setkání s názvem ORLANDO je inspirované stejnojmennou hrou Lenky Lagronové a románem Virginie Woolfové. Orlando patří mezi nejpronikavější z románů Virginie Woolfové. Fantaskní biografie mladého šlechtice Orlanda, napsaná autorkou v roce 1928, je zřídlem nespoutané imaginace, která předčí i nejodvážnější postmoderní díla. Režijního vedení inscenace se ujala Anna Petrželková, výrazná osobnost česko- slovenské režie, která má na svém kontě opakovanou nominaci na Cenu Alfréda Radoka v kategorii Talent roku, stejně tak na slovenskou obdobu ocenění – DOSKY. Virginia Woolfová je jednou ze zásadních autorek 20. století. V jejích rukách se začala klasická próza měnit v introspektivní dobrodružství s mnoha silnými smyslovými obrazy, které dovolují nečekaně ostrý vhled do nitra postav. Román Orlando v sobě nese několikerá tajemství, která svádějí k jevištnímu rozluštění. Tajemství spánku, tajemství proměny a tajemství času. Dotýkáme se jich s vědomím toho, že nejen my čteme knihu, ale i ona čte nás!

Zakladatelé obecně prospěšné společnosti Masopust

Tereza Marečková (*1980)

umělecká ředitelka a dramaturgyně

je absolventkou katedry činoherního divadla DAMU v oboru dramaturgie. Během studia se ve svých teoretických i praktických pracích zaměřila na současnou českou dramatiku, především na dílo Lenky Lagronové. V roce 2006 byla přijata do doktorského studia v Ústavu scénické tvorby a teorie scénické tvorby DAMU, kde se dále věnuje jazyku současné světové i české dramatiky. Vedle své absolventské inscenace v divadle Disk (**Lenka Lagronová**: *Království*) se dramaturgicky podílela s režisérem Štěpánem Páclem na inscenaci hry **Josefa Topola** *Konec masopustu* (divadlo Disk, 2008), současná německá hry **Ingrid Lausund** *Benefice aneb Zachraňte svého Afričana* (Komorní Fidlovačka, 2009) a hry **Henrika Ibsena** *Brand-Oheň* (Prostor Preslova 9, 2010).

Jako dramaturgyně pracovala při inscenování hry **Pedra Calderóna de la Barca** *El Príncipe Constante* (Divadlo v Celetné, 2012), ***Čupakabra*** Lenky Lagronové a ***Andělé mezi námi*** Františka Langera (Divadlov Celetné, 2013).

Příležitostně píše recenze knižních novinek a divadelních představení do časopisů Revolver Revue, Nový prostor a Svět a divadlo.

Viktorie Schmoranzová (*1979)

produkční

od roku 2004 studuje na katedře produkce DAMU, v roce 2008 na studium navázala stáží na Queen Margaret University v Edinburghu, na katedře Arts and cultural management.

Jako produkční se podílela na těchto projektech: ChöinHuna: Buben z Nagnangu (režie: Ho Shin, divadlo Ponec 2003), Laboratoř experimentální kritiky (workshop českých, německých a slovenských divadelních kritiků při festivalu 4+4 dny v pohybu 2004), Lenka Lagronová: Království (režie: Štěpán Pácl, divadlo DISK 2006), Artist‘s Mobility Center (pražský konkurz pro Cirque du Soleil 2007 a 2008), mezinárodní divadelní festival Zlomvaz 2007 na Poustevnách, Josef Topol: Konec masopustu (režie: Štěpán Pácl, divadlo DISK 2009).

Štěpán Pácl (*1982)

divadelní režisér

v roce 2007 absolvoval DAMU v oboru režie činoherního divadla inscenací současné české hry **Lenky Lagronové** *Království*. Inscenace získala Cenu Marta za režii na Mezinárodním festivale Setkání/Encounter 2007 v Brně a byla pozvána na festival divadelních škol Zlomvaz 2007 a na mezinárodní festival DIVADLO do Plzně. Působil jako asistent režie při zkoušení hry Václava Havla Odcházení v divadle Archa (režie David Radok, premiéra květen 2008). Jako režisér pracoval v Národním divadle moravskoslezském, v Západočeském divadle Cheb, ve Středočeském divadle Kladno a pražském Divadle na Vinohradech.

Se souborem Švandova divadla na Smíchově nastudoval na jaře 2008 současnou českou hru *Dorotka* **Magdaleny Frydrychové**. Tato inscenace byla pozvána na mezinárodní festival Bez hranic do Českého Těšína, na festival Čekání na Václava do

Hradce Králové a na festival Křižovatky do Olomouce. V říjnu 2008 měl premiéru jeho autorský projekt *Každodennosti* v divadle Alfréd ve dvoře, inscenace byla také uváděna v rámci pražského alternativního festivalu Malá invetura 2009 a v témže roce i na královehradeckého mezinárodního festivalu Divadlo evropských regionů.
V listopadu 2008 v divadle DISK v Praze inscenoval společně s dramaturgyní Terezou Marečkovou hru **Josefa Topola** *Konec masopustu*. Za výše zmíněné inscenace získal Cenu Alfréda Radoka Talent roku 2008.
V roce 2010 inscenoval hru **Josefa Kajetána Tyla** *Krvavé křtiny aneb Drahomíra a její synové* v Národním divadle moravskoslezském a hru *Brand-Oheň* **Henrika Ibsena** v Prostoru Preslova 9. V roce 2010 podruhé obržel Cenu Alfréda Radoka Talent roku.
V následujícím roce režíroval ve Švandově divadle na Smíchově hru **Františka Hrubína** *Křišťálová noc* a v pražském divadle na Vinohradech **Molièrova** *Tartuffa*. Se studenty absolventského ročníku činoherního herectví DAMU nastudoval současnou německou **Olivera Bukowského** *Hosté* v divadle DISK. Jeho poslední inscenací loňské sezóny je **Čechovovův** *Ivanov* v Národním divadle moravskoslezském v Ostravě.
Na podzim 2012 měla pohostinskou premiéru v Divadel v Celetné u nás dosud nehraná hra **Pedra Calderóna de la Barca** *Vytrvalý princ*, kterou nastudoval s divadelní společností Masopust pod názvem *El Príncipe Constante*.
Inscenací *Periferie* **Františka Langera** v Moravském divadle Olomouc se vrátil české dramatice, a to k jedné z nejhranějších českých her v zahraničí.

Dominik Blachut (*1980)

produkční

je absolventem katedry Produkce na pražské DAMU. Od roku 2001 působí ve Studiu Damúza. Později je také produkčním a jedním ze zakladatelů festivalu VyšeHrátky. V letech 2004–2005 působí jako produkční v divadle Archa. Produkčně se podílel na těchto projektech: Peer Olaf Enquist: Faidra (režie: Viktorie Čermáková, Nejvyšší purkrabství na Vyšehradě 2007), Nebeský, Fajt, Prachař: Neúplný sen (režie: Jan Nebeský, NoD 2008), Break My Heart, Please (režie a choreografie: Nora Sopková, Alfréd ve dvoře 2008). Spolupracoval v postprodukci filmu Kytice ve společnosti J&J Jakubisko film, s.r.o., podílel se na divadelním festivale Divadlo Plzeň v letech 2001–2002 a na festivalu 4+4 dny v pohybu 2004, spolupracuje se souborem VOSTO5 a pracoval jako vedoucí produkce v divadle DISK. V roce 2011 pracoval v obecně prospěšné společnosti Kulturní Jižní Město, o. p. s. jako ředitel Chodovské tvrze.

Správní, dozorčí rada a ředitelka

správní rada

Štěpán Pácl, divadelní režisér
Terezie Pokorná, šéfredaktorka čtvrtletníku pro kulturní sebeobranu Revolver Revue
Kristýna Kalivodová, produkční divadelní společnosti jedefrau.org
Tereza Marečková, divadelní dramaturgyně
Petr Christov, divadelní kritik a vedoucí katedry divadelní vědy FF UK v Praze
Jakub Kudláč, hudební skladatel a pedagog FAMU v Praze

dozorčí rada

Eliška Vinařová, produkční
Jan Vávra, hudební produkční a iniciátor projektu Za Česko kulturní
Eva Alexander, právnička a předsedkyně dozorčí rady

ředitelka

Denisa Burešová
Studuje obor divadelní vědy na FF UK v Praze. Jako produkční se podílela mj. na inscenacích El Príncipe Constante a Čupakabra. Ředitelkou divadelní společnosti Masopust je od ledna 2014.

kontakt

Masopust, o. p. s.
Milady Horákové 88, 17000 Praha 7
IČO: 24772399
info@maso-pust.cz